

A FÖLDMIVELÉSÜGYI M. KIR. MINISTERIUM MEGBIZÁSÁBÓL

SZERKESZTI: LANDGRAF JÁNOS, ORSZ. HALÁSZATI FELÜGYELŐ
Budapest, V., Báthory-utca 19.KIADJA: DR. LENDL ADOLF, „A TERMÉSZET” MELLÉKLAPJAKÉNT
Budapest, II., Donáti-utca 7.

A „HALÁSZAT” előfizetési ára 3 korona — „A TERMÉSZET”-tel együtt 6 korona.

Székesvízű tavakról.

Höbbször hallottam már azt a kérdést felvetni, hogy székesvízű tavakban lehet-e halakat tenyészteni?

Az Alföldön tudvalevőleg eléggé bővében vagyunk az efféle tavaknak, nem kevésbé az olyan székes területeknek, a melyeket okkal-móddal tóvá alakítani lehet, következésképpen a kérdés gyakorlatilag eléggé fontos arra, hogy azzal e lapok hasábjain bővében foglalkozzunk.

Előre bocsátjuk, hogy magára a kérdésre határozottal igennel felelhetünk, mert hiszen úgy a gyakorlat, mint az elmélet megcáfolatlan bizonyítékokkal igazolja ezt. Ki ne észlelte volna például, mily szépen megnépesül újból valamely széktó, a melyikből előzőleg kiszáradás, esetleg fagy miatt a halak teljesen kivesztek. Tudjuk, hogy a betelepítést ezeknél a víziszárnyasok közvetítik, azon tollazatukon tapadó halikrák segítségével, a melyeket egyebütt felszedtek s a melyek az új helyeken alkalmas körülmények között csakhamar kikelve, idők folyamán szaporodnak. Sőt a figyelmes szemlélő előtt az is feltűnik, hogy ilyen alkalmakkor, főleg ha egy-két évre terjedt a tónak kiszáradása, mily meglepő fejlettségű az ivadéka a kiszáradást követő első években.

Beavatottak előtt nyilvánvaló, hogy ez természetes következménye a tápláléknak, azaz annak, hogy a halak a székes területen is bőven lelhetnek táplálékot. Ám ha a tudományhoz fordulunk, hamar megkapjuk a kellő felvilágosítást, mert ez világosan kimutatja, hogy hazánk legszékesebb vízű tavaiban is vígan tenyészik a természetes haltáplálékszámba menő mikrofauna s hogy ezen fauna különösen uralkodó fajtáiban teljesen azonos az édesvízű tavakéval. Ime tehát *a megélhetés és tenyésztés sikerének legfőbb feltétele éppen úgy megvan a székesvízű tavaknál, mint az édesvízűeknél.*

Önkényt következik ebből, hogy ott, ahol a többi előfeltételek sem hiányoznak, a széktalajt csak úgy lehet tógazdasági célokra felhasználni, mint a nem székeseket. Sőt, ha e területeknek ismert sajátosságait is figyelembe vesszük, létező példák eredményeire utalva bátran állítjuk, hogy sok esetben egyedül ezzel lehet az ilyen területeket a termelésnek megnyerni, nem ritkán olyan haszon-

nal, a minő szemtermelést feltételezve, jó talaj mellett is meglepő.

Jelzett előfeltételek alatt tudvalevőleg *élővíz* birását s ezzel való szabad rendelkezés lehetőségét értjük. Minél inkább van hatalmunkban a víz abban az értelemben, hogy a tavakat ne csak táplálhassuk, de szükség esetén ki is száríthassuk, annál belterjesebb alapra fektethetjük tógazdaságunk üzemét, annál nagyobb és biztosabb annak hozama.

Ám de Alföldünknek folyó — illetve élővizekben való szégénységét, még inkább pedig a terep csekély lejtési viszonyait tartva szem előtt, kétségtelen, hogy ez idő szerint csak felette ritka esetben lesz lehetséges az imént említett előfeltételeknek megfelelnünk. Tényleg addig, amíg meg nem valósulnak a napjainkban mind élénkebben emlegetett alföldi hajózó és öntöző csatornák, addig a hazai székes területeknek csak igen kis részén lesz lehetséges belterjesebb tógazdaságot létesíteni; hanem be kell érniük olyan üzemű hasznosítással, amely a vízzel való ellátás és a kiszáritás feltételeinek félig-meddig való kielégítésével is képes megalkudni.

Világosan kitűnik ebből, hogy mint az egyéb fajta termelésnél, a tógazdaságnál is nagy szerepe van a helyzeti viszonyoknak s nem kell különösen hangsúlyoznunk, hogy célzott csak az érhet, a ki tógazdaságának üzemét szigoruan az adott viszonyokból eredő tényezőkhöz alkalmazza. Szerencsére ezt tennünk nem nehéz, úgy annyira, hogy még igen mostoha viszonyok mellett is lehetséges boldogulnunk.

Tudjuk, hogy tenyésztésnél elengedhetetlenül szükséges az élővíz avégből, hogy az ivadékokat átteleltethessük s ezalatt tavaink tápláléktermő képességének felújulásáról gondoskodjunk. Ilyennek hiányában a teleltetés sehogy sem, avagy pedig csak túlmély vizekben eszközölhető. Ebből a körülményből az a fontos elv folyik, hogy olyan esetekben, a midőn nincsen elegendő élővizünk, soha se akarjunk *tenyésztést* üzni, hanem érjük be a *hizlalással*.

A hizlalás ugyanis igényeiben sokkal szerényebb mint a tenyésztés és az anyagnak kellő megválasztása által könnyen lehet dolgunkat úgy intézni, hogy a teleltetést elkerüljük. Ehhez ugyanis csak az szükséges, hogy a rendelkezésünkre álló területet annyi és olyan

anyaggal népesítsük be, a mely egy nyáron át piaczi áruvá fejlődik. Ime, ezen pár vonással már megadtam amúgy nagyjából a székes tavak hasznosításánál kövendő üzemi körvonalait.

Mindenekelőtt, hogy helyesen járjunk el, ismernünk kell a tó, avagy ilyené alakítható terep közelebbi viszonyait, az alakulás és a vízjárás tekintetében. Tudnunk kell nevezetesen, hogy milyenek a partok, lankások avagy meredek; minő a tó átlagos mélysége rendes körülmények között s vannak-e abban mélyebb részek, ilyenek minő terjedelemben, minő átlagos mélységben? A vízjárás szempontjából szem előtt tartandó, hogy számíthatunk-e vízfelújulásra és minőre, t. i. táplálja-e a tavat, habár csak időszakosan is, valamely élővíz, avagy pedig csupán csak csapadékvizekre számíthatunk? Nem kevésbé fontos, hogy mint változik a tó terjedelme a különböző vízállásokhoz mérten, nevezetesen mekkora ennek területe a legnagyobb víznél és mekkora a várható legkisebbnél? Lehet-e a tavat kiszáritani, avagy szokott-e az magától is kiszáradni; s ha igen, mely időpontban következik ez be rendszerint?

Már most a ki tisztában van azzal a fontos tőgazdasági elvvel, hogy egy bizonyos területen csakis bizonyos mennyiségű halhús termelhető, a fentebbi adatok birtokában hamar megállapíthatja az alkalmazandó üzemi részleteit is.

Egyrészt a piac igénye, másrészt a telettel járó kockázat csökkentése arra kényszeríti a tó tulajdonosát, hogy lehetőleg 2 éves ivadékok használjon tavának benépesítésére, mert ez egy nyáron át, ha csak $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ kgr. súlyú volt is, elér $1\frac{1}{2}$ — $1\frac{3}{4}$ kgr. súlyt s mint ilyen, keresett piaczi árut képez.

A kinek tehát nem túlságos mély a tava, leegyszerűbben úgy jár el, ha azt, alapúl véve a tó kis vízének kiterjedését, ennek minden kat. holdjára 60—65 drb. két éves, egyenkint legalább $\frac{1}{2}$ — $\frac{3}{4}$ kgr. súlyú pontyivadékkal népesíti be s azután október végén, esetleg november elején lehalássza.

Ez a rendszer gazdaságilag feltétlenül előnyös s csupán csak az az egy gyengéje van, hogy ma még a benépesítéshez igényeltető ilyen anyag megszerzése némi nehézséggel jár. Sokkal könnyebb egy éves ivadékokat kapnunk, mint két éves, egyszerűen azért, mert a létező gazdaságok ilyen feltes számmal termelnek. Ámde, ha egy éves ivadékokat alkalmazunk, akkor egy télen át okvetlenül telettetnünk kell őket, mert a ponty csak 3-ik éves korban éri el azt a fejlettséget, a melyik mellett keresett áru számba mehet. Igen, de ebből ismét az is következik, hogy tavunknak a rendes téli vízállás mellett nem csak elegendő mélységű helyekkel kell bírnia, hanem hogy a kockázat csökkentésére még külön is kell gondoskodnunk a víz megfelelő szellőztetéséről.

Ilyen tavaknál a benépesítés 2—2 évi tartamra történik tehát és pedig a rendes kis vízállás egy-egy holdjára mintegy 120 drbot számítva. Ezen népességi arány mellett, a természetes kallódási veszteség betudásával, szintén oda jutunk, hogy a második év őszi eszközzendő lehalászásakor ugyancsak mintegy 60 drb. piaczképes halunk lesz.

Legrosszabb eset az, a mikor a szék augusztus végére már teljesen kiszárad. — Még akkor is lehet és érdemes azonban hallal benépesíteni, feltéve, hogy ivadékok olcsón kaphatunk. Ilyenkor a fejlődési időszak sokkal rövidebbre terjedvén a rendesnél, természetesen a népes-

ségi számarány csökkentése által iparkodunk a halak fejlődését mentől inkább előmozdítani.

Szűk terem nem engedi, hogy ez alkalommal a jelzett esetek mindegyikére nézve példákat ismertesünk, ugyanazért csak a nagy széksó-tartalmáról közismert Palicsi-tó eredményeiről kívánok röviden megemlékezni.

Ez a 740 kat. holdnyi tó az 1894. évi szigorú tél miatt teljesen elnéptelenedett, minélfogva a tulajdonos Szabadka város 1896-ban annak újból való benépesítését határozta el. Az erre nézve általunk készített terv egy részét végre is hajtották s a lefolyt 1899. évben ejtették meg az első halászást. A rendelkezésünkre adott adatok szerint kifogtak 82935 kgr. halat, a mely után 33419 kor. 60 fil. jövedelme volt a városnak. Az elért átlagos ár csekélyisége mutatja, hogy a kifogott halaknak javarésze kárász volt s épen ez az, a mi üzemi kifogásolható, miután hogy pontyokkal való benépesítés mellett az eredmény még sokkal kedvezőbb alakult volna pénzügyileg. Az eddigi tapasztalatok hatása alatt a közgyűlés el is rendelte egyelőre 20.000 drb. pontyivadéknak beszerzését, hogy azok felhasználásával a tónak rendszeresebb kihasználására térjenek át.

Landgraf János.

A vidra biztos fogásmódja.

A vidra biztos fogásmódja, úgy látszik, mégis csak fel van találva!

A »Halászat« 9. számában leírt módot minden tekintetben megerősíti a »Correspondenzblatt für Fischzüchter« múlt évi évfolyamának egyik közleménye. Egy felső-ausztriai vadfogó, Grassinger F., írja le abban, mikép sikerült neki az általa sok sikertelen kísérlet után felfedezett módszerével az »Österreichischer Fischerei-Revierausschuss II.« jutalmát s elismerését kiérdemelni s azonkívül még 133 frt 50 kr. tiszta jövedelemhez jutni, a mit vidrák elfogásáért s értékesítéséért kapott.

Miután e közlemény némi tekintetben ki is egészíti az e lap hasábjain már elmondottakat, nem lesz talán felesleges, ha röviden ismertetjük tartalmát.

A vidra rendes kiszálló helyének feltalálásáról, illetőleg állomásának megállapításáról s ott a fogóvas elhelyezéséről lényegében ugyanazt mondja, amit már tisztelt olvasóink is tudnak. A fogóvas lánczát azonban oly hosszúra hagyja, esetleg kötéllel meghosszabbítja, hogy a megfogott vidra vissza tudjon jutni a vízbe. A vasa láncz segítségével egy körübelül 4 kg. nehéz követ köt s a láncz legfelső szemébe mintegy 3 m. hosszú zsineret akaszt, a mely egy hozzákötött fadarabra van feltekerve. A csapdába került vidra azonnal igyekszik vissza a vízbe; ott a csapóvas s a kő súlya lehúzza a mélybe úgy, hogy az állat rövid ideig tartó vergődés után kimerül s megful. — Ha a vas úgy van felállítva, hogy nem juthat vissza a vízbe, akkor a csapdaállítónak nagyon résen kell lennie, mert a rendkívül erős állat esetleg letépett lábbal menekül. A vízbe fult állat helyét a zsinegre kötött s a víz felszínén úszó fadarab mutatja.

A csapóvasat okvetlenül a reggeli órákban állítsuk fel. A vas vizsgálatánál ne menjünk ahhoz 10—15 lépésnél közelebb. Két, legfeljebb öt nap alatt benne kell lennie a halpusztítónak, vagy valami hiba történt!

Meglehet, hogy az állat csapása a vas mellett vezet el, vagy pedig észrevett valamit s megváltoztatta kiszálló helyét.

Az első esetben a csapásra úgy találhatunk rá, hogy keresztben vékony, levéltelen galyacskákat fektetünk a földre.

(— — —). Amint a vidra keresztül surran rajtok, egyet legalább elbillent közülük; annak a helyén kell a tört újra felállítani. Ha azonban új kiszálló helyet választott, akkor azt kell újra kikutatni.

Ismeretes a vidrának az a természete, hogy amint az egyik vízből kiszállva a másik felé igyekszik, igen szívesen ejti útba a kis árkokat; az ilyen kis árkokban felállított törökkel ér el az ember legbiztosabban eredményt. Erre alapította Grassinger az ő »biztos« fogásmódját. Ott, a hol lehetett, a kiszálló helytől ferdén a partoldalban, fel a partra mintegy 30 cm. mély árkot húzott. Az árkot 15 cm. mélyen homokkal bélelte s a végén, a partszélen, homokdombot csinált. Ezt a dombot igen szívesen fogadta a vidra üritkező helyül. A homok nagyon alkalmas volt a csapóvas, láncz s kő elfedésére. A mint írja, nyolc-szor állította azt fel a múlt télen ily módon s mind a nyolc-szor eredménynyel. Az ismeretes tányérvasat használta, a mely C. Grell & Co. czégnél Haynau-ban (Szilézia) kapható 126 c. szám alatt.

R.

TÁRSULATOK.

A »Balatoni halászati társulat« f. évi január hó 16-án tartotta Keszthelyen Bertalan Alajos alelnök elnöklétével évi rendes közgyűlését.

Hennel Károly igazgató évi jelentésében kiemelte azt a nevezetes fordulatot, amely a társulat működésében az év kezdetével beállott. 1900. január 1-től fogva a »Balatoni halászati részvénytársulat«-tal kötött bérszerződés értelmében a társulat kötelékébe tartozó, kerekszámban 103.000 kat. hold vízterület halászati jogának gyakorlata a nevezett társaságot illeti 25 éven át; a jog gyakorlatának legfőbb feltétele az *egységes kezelés*. Ily körülmények között a bérbeadó társulat ténykedése a jövőben legfőképpen csak a kötött bérszerződés feltételeinek ellenőrzésére s a befolyó bérösszegeknek a jogtulajdonosok közötti felosztására fog szorítkozni.

Az évi jelentés tudomásul vétele után megvizsgáltattak a múlt évi számadások s a felmentvény megadatott.

Jövőre határozott összegű költségvetést nem állapítottak meg, hanem határozatba ment, hogy a részvénytársaságtól befolyó bérösszegeből levonatván minden jogtulajdonos számára a vízterületéért eddig kapott bérösszeg, a felmaradó összegből fedezze az igazgató az esetleg felmerülő kiadásokat; az a felesleg, a mely még ezután felmarad, minden számadási év betegeztével *terület arányában* fog a jogtulajdonosok között felosztatni.

Több kisebb jelentőségű folyó ügy elintézése után, — lejárván az ez idei tisztviselők megbízatása — újra megválasztottak egyhangulag elnökké: gróf Széchenyi Imre, alelnökké: Bertalan Alajos, igazgatóvá: Hennel Károly.

A *Ferencz-csatornai érdekelték halászati társulata* folyó évi január hó 4-én rendes közgyűlést tartott Zomborban. A közgyűlés jegyzőkönyvéből közöljük a következőket:

1. Megállapították a szavazatra jogosultak száma.

2. Az alapszabályok értelmében a tisztikar újra alakítása során alelnökké: Bocskay Sándort, igazgatóvá: Sztalulják Józsefet, választmányi tagokká: Heincz Albert, Hinka László, Németh Lipót, Vuicis Pál, Lovász István és Deanov Lázár tagokat egyhangulag megválasztották.

3. A jelenleg fennálló szerződések végső határidejének megállapítása körül hosszas és kimerítő vita keletkezett, amelyben a Ferencz-csatorna részvénytársaság és Zombor sz. kir. város a társulat megalakulása után a jóváhagyott üzemszabály szerint halászati jogát 1913. évi december hó 31-ig terjedőleg

adta bérbe s egyesek ez utóbbi időpontig kívánták magokra nézve azt a jogot biztosítani, hogy szerződéseiket az eddigi feltételek szerint meghosszabbíthassák.

Mint hogy a vitaközös folyamán a felmerült nézeteltéréseket eloszlatni nem sikerült, a kérdés szavazással döntetett el s 23 szavazattal 19 ellenében 1905. évi december hó 31-én állapított meg azon időpont, a melyen túl a régi szerződések meg nem hosszabbíthatók. Ez ellen Bács-Földvár, Turia és Bács-Szent-Tamás községek felebbezést jelentettek be.

4. A halászati jogosultsággal bírók szerződéseinek megvizsgálása a jövő közgyűlés napirendjére kitűzendőnek határozottatott.

5. Bács-Szent-Tamás község halászati jogának önálló hasznosítására vonatkozó igénye, mint tárgytalan, érdemileg nem tárgyalottatott.

6. Végre a közgyűlés az eddigi kiadásokat utalványozza és a tagok évi járulékát kat. holdanként 8 fillérben állapítja meg.

A *kettős-kőrösi halászati társulat* 1899. évi november hó 20-án tartotta meg rendes évi közgyűlését Emperl Ernő elnöklele alatt.

1. Az elnök bemutatta a földművelésügyi m. kir. minister úr által 28159. sz. alatt jóváhagyott alapszabályokat és üzemszabályt, mire a közgyűlés azoknak 100—100 példányban való kinyomatását és a társulati tagok között leendő szétosztását határozta el.

2. Ezután felolvastatták Széll István alelnök-igazgató levele, melyben állásáról való lemondását jelenti be. A közgyűlés sajnálattal tudomásul veszi és a társulat megalakítása körül kifejtett ügybuzgalmáért s odaadó munkálkodásáért jegyzőkönyvi köszönetet fejezi ki, egyben utódjául a megejtett választás során Králik Pál városi mérnököt választotta meg.

3. A haszonbéri szerződések egyöntetűségét biztosítandó, az időközben lejárok megújítására nézve 1902. évi december hó 31-ike állapított meg végső időpontul. Egyidejűleg elhatározottatott, hogy a jelenleg fennálló szerződések a társulat elnökének bemutatandók.

4. Mintaszerződés kidolgozására a közgyűlés az elnök, alelnök-igazgató és Szathmáry Gábor társulati tagokból álló bizottságot küldött ki.

5. Végre megállapítottatott az 1900. évi költségelőirányzat és annak alapján a tagok évi járuléka katasztrális holdanként 80 fillérben.

VEGYESEK.

Jutalom. A földművelési minister úr méltányolva egyes erdőőröknek a pisztrángköltés körül kifejtett sikeres munkásságát, múlt évi 100.495 sz. rendeletével Kohut János szepes-bélai, Romšauer Vendel l-teplicskai, Szedilek József jeczenyei, Szeleczy András rezsőparti, Kohutyik József z-lipcei, Kucserák József k-garami erdőőröknek 50—50 korona jutalmat engedélyezett.

A hamvas varju és szarka mint halpusztító. Többször hallottam, hogy a szarka gyakran okoz nagyobb károkat a baromfitenyésztőnek, a kertésznek stb. és magam meggyőződtem erről; hogy hasonlóan kártékony lehet a hamvas varju is, arról is tudok eseteket, — de hogy még a halászoknak is lehet e két madár ellensége, arról sehol se olvastam és még kevésbé hallottam. Maszlaggal vagy dynamit-robbantással megölt halat, mely a lassan folyó vizek vagy tavak szélére kivetődik, a szarka szívesen fogyaszt el, a mit többször megfigyeltem, míg abbéli ügyességéről, hogy eleven halat is meg tudjon fogni, nem tud-

tam eddig. Január első napjaiban történt, hogy egy kirándulásom alkalmával figyelhettem meg a következő érdekes esetet. Az egész határt tengernyi hó borította. A szomszéd község határában folyó kis patak partját ujnyi vastag jégkéreg szegélyezte s csak a közepén nem volt befagyva, dacára annak, hogy csak néhány cm. mélységű a víz. A mint az országuton megyek az azt keresztül szegő patak felé, károgást és szarkacserregést hallok; akaratlanul is oda tekintek s nagy csodálkozásomra egy csapat hamvas varjút és majdnem ugyanannyi szarkát látok a gyorsan folyó patakba gázolni, akárcsak gémekek vagy gólyák volnának. A mint észrevettem őket, megbújtam egy előttem fekvő kis emelkedés előtt s kíváncsian vártam, hogy ugyan mit kereshetnek azok a vízben. Előre azt hittem, hogy valami állati hulla fekszik a patakban s azon lakmároznak a varjak s a szarkák. Annál nagyobb volt a meglepetésem, mikor láttam, hogy minden követ óvatosan közelítenek meg és még óvatosabban nézik, hogy mi van alatta. Egyszerre csak gyorsan beletüti a fejét a madár a vízbe és a másik pillanatban egy kis halat fog a csőrében, melylyel kimegy, illetve szökdécsel a partra és több-kevesebb nyugalommal, aszerint a mint a többiek engedik, nagy étvágygyal fogyasztja a halat. Nagyobb prédán van aztán osztzkodás, a miből rendszeren a varjak kapják a nagyobb részt. Hogy ez meddig tartott volna, nem tudom; annyi bizonyos, hogy korán lévén, a délelőtti órákban és hidegben farkas étvágyukat nem csillapították volna egyhamar, ha egy puska lövéssel e mulatságnak véget nem vetek s a legközelebbi szarkát meg nem lövöm. Sajátságos, hogy az éhség mire nem kényszerít. Részemről azonban azt vagyok hajlandó elhinni, hogy nemcsak az éhség, hanem az a tapasztalati tény vitte a madarakat a halászásra, hogy az Ólt folyó partján gyakran találni elhullott halakat s mivel most ott nem találtak, a beleömlő patak torkolatánál felfelé mentek szerencsét próbálni. — Hogy aztán ez a feltevésem bizonyos-e, arról jót nem állhatok, annyi azonban igaz, hogy az első megfigyelésem óta többször találtam ugyanazon helyen halászó varjakat és szarkákat. *Betegh Lajos.*

Szegedi halpiacs. Az alább kitüntetett halárak, ha más városok piaci haláiraival összehasonlíttatnak, kétségtelen, hogy a szegedi piacz nem csak ez idő szerint, hanem mondhatni, hogy már rég időtől a legdrágább; ennek egyik fő oka az, hogy az itteni fogyasztó közönség csak az élő és friss állapotban levő halat veszi; — jegelt vagy állott hal még a szegényebb néposztálynak is csak nehezen adható el; miután pedig az itteni vizeken, különösen a már 3-4 év óta tartó tiszai kis vízállás folytán kevés fogatik, a vidékről pedig az élőhal-hozatal ugyancsak kevés, ez egyik legfőbb oka az itteni hal drágaságának. De a másik fő ok az, hogy ami a vidékről hozatik, az is az itteni egyes nagyobb halászok által vásároltatik össze és hozatik ide, hol ekként vidéki konkurens nélkül állván, az árt tetszés szerint állapíthatják meg, mit tenniök annyival is inkább módjukban áll, minthogy az e környékenti nagyobb halászati jogokat ugyancsak ők tartják bérben. — Van azonban ezeken a körülményeken kívül egy, ami a hal árát tetemesen emeli s ez az, hogy a város saját pénztára javára minden kilogramm hal után 5 krajczár (tiz fillér) vámot, vagy helyesebben városi fogyasztási adóilletéket szed.

A most kitüntetett árak különben rendkívüliek, ez csak a keresztényi nagy böjti napok: karácsony és a husvétii ünnepek körül szokott lenni; de különben azért az év egyéb szakában is a hal itt rendszerint drágább, mint bárhol.

A Tisza beálltával a nagyobb hozatalok a Duna mellékéről szállítatnak; az év egyéb szakában bárkákban rendszerint Apatin, Eszék és az alsó Dunáról, valamint a Tisza közeli vidékéről. Apró ponty és kárász Horgos község zárt vizéből, nagyobb mennyiségben pedig a Palicsi tóból szállítatik. Az őszön Pallavicini őrgróf Levelény pusztai mesterséges halastavá-

ból is már szép és nagyobb mennyiségű ponty és sügér került az itteni piacra.

Az elmúlt december hóban helyi fogyasztásra elkelt összesen 101 métermázsa. Kicsinybeni ár a következő volt:

HALFAJ	HAZAI		KULFÖLDI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	kor.	kor.	kor.	kor.
Fogas	—	2.40	—	1.80
Süllő, nagy	4.—	1.80	—	—
» közép	2.80	—	—	—
Tok	3.—	—	—	—
Kecsege, nagy	9.—	—	—	—
» közép	7.—	—	—	—
» kisebb	4.—	—	—	—
Ponty, nagy	2.40	—	—	—
» kisebb	1.40—1.60	—	—	—
Harcsa, vágott	2.80	—	—	—
» közép	2.40	—	—	—
Csuka	2.20	1.80	—	—
Vegyes fajok és apró	0.80—1.—	—	—	—

Z. A.

Budapesti halpiacs. A folyton változó időjárás úgy a hígvízi, mint a jég alatt való halászatot akadályozza, sok olyan tó és kiöntés maradt meghalászás nélkül, a melyeknek lehalászását télen szokták foganatosítani.

A múlt hetekben a Paksig terjedő jégzajlás elmúta után innen fölfelé a halászat egy-két napig eredményes fogásokat juttatott. De a beállott újabb hideg és jégzajlás miatt itt is be kellett azt szüntetni.

A piacznak, a jelenlegi gyöngye fogyasztás miatt, felette szerény szükségletét a Száva vidéke, a Balaton, tógazdaságaink és Oroszország fedezik.

A felhozatalok belföldről napi átlag élő és jegelt halból 600-800 klg., Oroszországból pedig mintegy 200-400 klg-ra. tehető.

Jelenleg az oroszországi küldemények jelennek meg mind nagyobb mértékben a piaczon és az onnan szállított áru, mint süllő, csuka és nagyobb ponty, képezi a piacz olcsóbb halát. Romániából semmi sem érkezik.

Jelenlegi nagybani halárak a következők:

HALFAJ	HAZAI		ROMÁNIAI	
	Élő	Jegelt	Élő	Jegelt
	kor.	kor.	kor.	kor.
Fogas, balatoni	—	300—320	—	—
Süllő, nagy	—	220—280	—	—
» közép	—	80—140	—	—
» apró	—	60—100	—	—
Tok	—	350—400	—	—
Kecsege, nagyobb	—	—	—	—
» kisebb	—	300—400	—	—
Ponty, nagy	150—180	120—140	—	—
» kisebb	100—140	60—80	—	—
Harcsa, vágni való	240—280	160—200	—	—
» kisebb	180—220	160—200	—	—
Csuka	—	80—120	—	—
Orosz süllő	—	—	—	100—120

C

